

fastsat til søndag den 13. juni 2004, som er den sidste dag i stemmeafgivningsperioden.

Bestemmelsen indebærer ingen ændring af Europa-Parlamentsvalgloven, idet indenrigs- og sundhedsministeren fastsætter, hvornår stemmeoptællingen skal finde sted, jf. Europa-Parlamentsvalglovens § 28, stk. 1.

Ved en ændret affattelse af artikel 10, stk. 2, 2. pkt., i akten af 1976 fastsættes, at Rådet i tilfælde, hvor det viser sig umuligt at afholde valgene i Fællesskabet i den tilsvarende stemmeafgivningsperiode som i 1979, mindst et år inden udgangen af Europa-Parlamentets femårige valgperiode skal fastsætte en anden stemmeafgivningsperiode, og at denne anden stemmeafgivningsperiode tidligst kan ligge to måneder før (mod tidligere en måned før) og senest en måned efter den ovennævnte periode. Denne bestemmelse skal efter sin karakter ikke gennemføres i dansk ret.

Ved ændring af artikel 12 i akten af 1976 præciseres, at et mandat bliver ledigt, når et medlem af Europa-Parlamentet fratræder, dør eller fortaber sit mandat, herunder når medlemmet efter en medlemsstats lovgivnings udtrykkelige bestemmelser fortaber sit mandat. Bestemmelsen indebærer ingen ændring af Europa-Parlamentsvalgloven, der indeholder regler for, hvilken kandidat der indtræder i Europa-Parlamentet, når et medlems mandat i Europa-Parlamentet bliver ledigt, jf. Europa-Parlamentsvalglovens § 43.

Herudover gennemføres ved ændringsakten af 2002 en række redaktionelle eller tekniske ændringer af akten af 1976.

2.2. Ændringer som følge af udvidelsestraktaten

Ved Rådets vedtagelse af akten af 1976 blev det fastsat i aktens artikel 1, at repræsentanterne til Europa-Parlamentet skulle vælges ved almindelige direkte valg. Det blev endvidere i aktens artikel 2 fastsat, hvor mange repræsentanter der skulle vælges for hver af de daværende ni medlemsstater, herunder at der i Danmark skulle vælges 16 repræsentanter til Europa-Parlamentet. Danmark har siden det første direkte valg til Europa-Parlamentet, der blev afholdt i 1979, haft 16 repræsentanter i Europa-Parlamentet, hvoraf den ene til og med 1. januar 1985 blev valgt i Grønland.

Ved Amsterdam-traktaten af 2. oktober 1997 om ændring af traktaten om Den Europæiske Union, traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber og visse tilknyttede akter, som Danmark tiltrådte ved lov nr. 322 af 6. juni 1998, blev regler om, hvor mange repræsentanter der skulle vælges i hver af de nuværende 15 medlemsstater, indsat i artikel 190, stk. 2, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Antallet af repræsentanter, der vælges i Danmark, blev som hidtil fastsat til 16. Samtidig blev der i artikel 189 i samme traktat fastsat et loft over antallet af medlemmer af Europa-Parlamentet, idet det blev fastsat, at antallet af medlemmer af Europa-Parlamentet ikke måtte overstige 700.

Ved vedtagelsen af Nice-traktaten om ændring af traktaten om Den Europæiske Union, traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber og visse tilknyttede akter (i det følgende benævnt Nice-traktaten) i december 2000 blev loftet over antallet af medlemmer af Europa-Parlamentet forhøjet, idet det nu blev fastsat i artikel 189, stk. 2, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, at antallet af medlemmer ikke må overstige 732. Nice-traktaten blev gennemført i dansk ret ved lov nr. 499 af 7. juni 2001 og trådte i kraft den 1. februar 2003.

I den til Nice-traktaten hørende protokol om udvidelsen af Den Europæiske Union blev der endvidere fastsat en ny fordeling af antallet af pladser i Europa-Parlamentet pr. 1. januar 2004, jf. protokollens artikel 2, stk. 1, der indeholdt en ændring af artikel 190, stk. 2, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. Antallet af danske medlemmer af Europa-Parlamentet blev i den forbindelse nedsat fra 16 til 13.

Fordelingen skete imidlertid under den forudsætning, at EU i valgperioden 2004-2009 ville nå op på 27 medlemslande, herunder de 15 nuværende EU-lande, de 10 nye EU-lande, der er omfattet af traktaten vedrørende Tjekkiet, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiets tiltrædelse af EU, samt de to kandidatlande Rumænien og Bulgarien. Det blev samtidig bestemt, at såfremt EU i valgperioden 2004-2009 ikke måtte være nået op på 27 medlemslande, skulle antallet af repræsentanter, der skulle vælges i hver enkelt medlemsstat, korrigeres forholdsmæssigt, således at det samlede antal kom så tæt på 732 som muligt. Rådet skulle træffe bestemmelse herom, jf. protokollens artikel 2, stk. 3.

Den 16. april 2003 blev traktaten vedrørende Tjekkiet, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiets tiltrædelse af EU (herefter benævnt udvidelsestraktaten) med tilhørende akt vedrørende vilkårene for de pågældende landes tiltrædelse og tilpasningerne af traktaterne (herefter benævnt udvidelsesakten) undertegnet. Udvidelsestraktaten med tilhørende udvidelsesakt er den 11. juni 2003 ratificeret af Danmark i medfør af lov nr. 445 af 10. juni 2003 om Den Europæiske Unions udvidelse med Tjekkiet, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Slovenien og Slovakiet.